

4) критерій Севіджа передбачає вибір альтернативи, яка мінімізує величину максимальних втрат по кожному з можливих рішень і використовується суб'єктами, не схильними до ризику.

Висновки. Таким чином, використання вищезгаданих методів та критеріїв в практичній діяльності дозволить підвищити ефективність прийняття рішень за рахунок використання наукового підходу, системної орієнтації на основі сучасних інформаційних технологій інтелектуальної обробки даних.

Список літератури:

1. Люльчак З.С., Данильців О.І. Логістичні центри в Україні - наявний стан та проблеми створення / Глобальні та національні проблеми економіки. - Випуск 2. 2014. - Миколаївський національний університет ім. В.О. Сухомлинського - с. 603-608/

2. Бутко М.П., Бутко І.М., Мащенко В.П. та ін. Теорія прийняття рішень : Підручник. За заг. ред. Бутка М. П. – К. : Центр учбової літератури, 2015. – 360 с.

3. Бланк И. А. Принятие решений в условиях неопределенности [Электронный ресурс] / И. А. Бланк. – Режим доступа: http://www.elitarium.ru/2010/06/29/prinjatie_reshenijj_neopredelennost.html

УДК: 353.2

РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Розуменко С.М., к.е.н., доцент ТДАТУ,
м.Мелітополь, Україна

Summary: the article deals with the directions of reforming public administration.

Keywords: government policy, reforms, civil service, government, ministries.

Кабінет Міністрів України розпорядженням від 18 грудня 2018 року № 1102-р затвердив нову редакцію Стратегії реформування державного управління України на період до 2021 року та план заходів з її реалізації на 2019-2021 роки, схвалений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 року № 474.

Стратегію та план заходів з її реалізації оновлено за результатами проведення у 2018 році експертами програми SIGMA оцінки стану державного управління, аудиту комплексної реформи державного управління Рахункової палати України та з урахуванням консультацій із заінтересованими сторонами.

Метою цієї Стратегії є вдосконалення системи державного управління і відповідно підвищення рівня конкурентоспроможності країни. Результатом реалізації цієї Стратегії повинна стати більш ефективна та підзвітна

громадянам система державного управління, яка працює в інтересах суспільства, забезпечує сталий розвиток країни та надає якісні послуги.

Індикатором ефективності систем державного управління є позиція держави у відповідних міжнародних рейтингах. Згідно з показниками Індексу глобальної конкурентоспроможності (за 2018 рік) Україна займає 110 місце (серед 140 держав) у категорії «державні інституції», 49 місце в категорії «бюджетна прозорість», 82 місце в категорії «тягар державного регулювання». У рейтингу Світового банку «Ведення бізнесу» позиції України є кращими – у загальному рейтингу в 2018 році Україна займає 71 місце, у сфері відкриття бізнесу Україна піднялася з 70 місця у 2015 році до 56 місця у 2018 році. Покращення позицій України свідчатиме про успішність реалізації цієї Стратегії [1].

Стратегія з урахуванням принципів державного управління визначає такі напрями реформування:

- формування і координація державної політики (стратегічне планування державної політики, якість нормативно-правової бази та державної політики в цілому, включаючи вимоги щодо формування державної політики на основі ґрунтового аналізу та участь громадськості);
- модернізація державної служби та управління людськими ресурсами;
- забезпечення підзвітності органів державного управління (прозорість роботи, вільний доступ до публічної інформації, організація системи органів державного управління з чітким визначенням підзвітності, можливість судового перегляду рішень);
- надання адміністративних послуг (стандарти надання та гарантії щодо адміністративних процедур, якість адміністративних послуг, електронне урядування);
- управління державними фінансами (адміністрування податків, підготовка та виконання державного бюджету, система державних закупівель, внутрішній аудит, облік та звітність, зовнішній аудит).

Реформу державного управління називають «реформою реформ», бо дієва система державного управління — один із основних чинників конкурентоспроможності країни. Реформа державного управління також потребує посилення спроможності центральних органів виконавчої влади, відповідальних за різні напрями реформування.

Спроможність центральних органів виконавчої влади здійснювати реформи, за які вони відповідають, — ключова й загальна проблема виконавчої влади в Україні. На жаль, уряд загалом і окремі міністерства поки що не можуть прозвітувати про успішне виконання більшості реформ і стратегій. Зазвичай завдання й заходи ключових стратегій (таких, як Угода про Асоціацію з ЄС, Стратегія реформування державного управління) та річних Планів дій уряду виконуються, щонайбільше, на 40–50%. Ці проблеми — хронічні для всіх урядів України [2].

Найбільше мав би бути зацікавленим у якнайшвидшій реалізації реформи державного управління уряд. Від цього залежать і ефективність роботи Кабінету Міністрів, міністерств та інших центральних органів

виконавчої влади, ефективність і результативність здійснення реформ, за які вони відповідають. Від ефективної реалізації планів та стратегій залежить подальша політична перспектива членів уряду. Народні депутати теж мають бути зацікавлені в успішній реалізації коаліційної угоди, в якій передбачено здійснення ключових реформ, за які вони повинні звітувати перед своїми виборцями. А успішно здійснювати такі реформи можуть лише ефективний уряд, ефективні міністерства та інші ЦОВВ.

Впровадження змін в будь якій організації, а тим паче на державному рівні, можна порівняти із проведенням військової кампанії: визначення задачі, підготовка плану, оцінка ситуації, розгортання сил – і багато маленьких і великих битв кожного дня. Для проведення реформ, у першу чергу, знадобляться люди абсолютно нових якостей.

Хто ж вони – агенти змін?

Ось 8 їхніх ключових характеристик і компетенцій: чітке бачення; терпимість, але разом із тим наполегливість; вміння задавати незручні питання; обізнаність та вміння вести за собою власним прикладом; вміння будувати відносини на основі довіри; вміння працювати зі своїм ресурсним станом; розуміння інших та емпатія [3].

Що мусять зробити агенти змін у кожному відомстві?

Сформувати цілісне та системне бачення, сформувати команду, що проводитиме зміни. Визначити екосистему для взаємодії. Запровадити проектний підхід із визначеними етапами та показниками ефективності. Розробити комунікаційну платформу для підтримки кожного етапу змін. Спланувати «швидкі перемоги» та налагодити комунікацію.

Як залучити агентів змін на державну службу?

Широка національна комунікаційна кампанія буде успішною лише тоді, коли формальні, за посадою, лідери самі стануть фактичними ключовими агентами змін.

Важливим мотиваційним фактором є можливість особистого розвитку – постійно діюча програма навчання. Зрозуміло, соціальний пакет також має бути конкурентним на ринку праці. Але є ще один важливий фактор: реальна можливість впливати на зміни в країні [3].

Перші команди агентів змін запускають пілотні проекти в різних відомствах. Починати треба там, де сам міністр має перспективне бачення та працює у тандемі з сильним державним секретарем.

Поступово на основі пілотних проектів вибудується національна концепція стандартів впровадження змін. А далі вже можна організувати конкурс на найкраще втілений проект, платформу по обміну найкращими практиками, внутрішній рекрутинг агентів змін всередині органів влади тощо [3].

Висновки. Без ефективної держави не можна ні перемогти у війні, ні подолати корупцію, ні залучити інвестиції, ні зробити економіку конкурентоспроможною на світовому ринку. Саме тому реформа державного управління визначена одним з ключових пріоритетів України. З одного боку, це виконання суспільного замовлення на ефективне, відповідальне та відкрите

урядування; з іншого – ефективна держава є зобов'язанням України відповідно до договору про асоціацію з ЄС.

Список літератури :

1. Стратегія реформування державного управління України на період до 2021 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.center.gov.ua/blog/item/>

2. Сорока С. Реформа державного управління – пройти «точку неповернення» до виборів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://rpr.org.ua/news/reforma-derzhavnoho-upravlinnya-projty-toch>

3. Гончарук О., Пекар В., Бондар Р., та ін. Державне управління: перезавантаження [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.google.com/search?>

УДК 332.1

SMART-СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ ЯК ПІДХІД ДО ДОСЯГНЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Романченко Т.Т., аспірантка каф. регіоналістики і туризму
ДВНЗ «Київський національний університет імені Вадима Гетьмана»
м.Київ, Україна

Summary. Modern tendencies of innovation development are characterized by their ecological nature dew to opportunities of achieving sustainable development. Regional innovation policy (SMART specialisation of the region) can become a key element for achieving the sustainable development goals of the region.

Keywords. Smart specialization, sustainable development, region.

Постановка проблеми. При постійному зростанні значення регіонів у світі, наразі у науковців відсутній послідовний підхід до концепції регіонального розвитку. Регіональний розвиток характеризується безперервністю і незворотністю перетворення капіталу та нагромадженням нових цінностей. Однією з концепцій регіонального розвитку є сталий розвиток, який характеризується збалансуванням в економічній, екологічній та соціальній сферах регіону. Реалізація концепції сталого розвитку при управлінні регіональним розвитком забезпечує динаміку збалансованого природокористування та збереження цінних ресурсів для майбутніх поколінь [3].

Один з підходів до досягнення сталого розвитку базується на SMART-спеціалізації.

Природні ресурси, людські ресурси, товари та технології є безумовними факторами економічного зростання. Однак в останні роки помітний ще один